

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2296/2020
11.02.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Манић адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Миле Крстић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца – противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 545/2017 од 20.09.2017. године, у седници већа одржаној 11.02.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца – противтуженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 545/2017 од 20.09.2017. године, у делу става првог изреке којим је одлучено о противтужном захтеву.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца – противтуженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 545/2017 од 20.09.2017. године, у делу става првог изреке којим је одлучено о противтужном захтеву.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 842/15 од 04.11.2016. године, исправљеном решењем истог суда П 842/2015 од 15.12.2016. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиоцу – противтуженом исплати на име дуга износ од 1.250,00 евра са домицилном каматом на овај износ у висини референтне каматне стопе коју прописује Европска централна банка почев од 07.04.2004. године до исплате, у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме овлашћене банке у месту плаћања откупљују страну ефективу на дан исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац – противтужени да туженом – противтужиоцу исплати на име дуга за пружене адвокатске услуге износ од 223.370,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 04.11.2016. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог – противтужиоца за већи износ од досуђеног износа од 223.370,00 динара до траженог од 519.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиоцу – противтуженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 177.100,00 динара. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац – противтужени да туженом – противтужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 84.034,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 545/2017 од 20.09.2017. године, ставим првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Бујановцу П 842/2015 од 04.11.2016. године, исправљена решењем истог суда П 842/2015 од 15.12.2016. године, у делу става првог изреке којим је одлучено о главном дугу у износу од 1.250,00 евра, те ставовима другом, трећем, четвртном и петом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке тако што је обавезан тужени – противтужилац да тужиоцу – противтуженом на износ од 1.250,00 евра исплати камату по стопи Европске централне банке, за период од 07.04.2004. године до 24.12.2012. године, а почев од 25.12.2012. године па до коначне исплате камату у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС у време исплате.

Против дела става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, којим је одлучено о противтужном захтеву, тужилац – противтужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/2018, у даљем тексту ЗПП) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом нижестепени судови су усвојили противтужбени захтев и обавезали тужиоца – противтуженог да туженом – противтужиоцу исплати на име дуга износ од 223.370,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, јер је тужени – противтужилац, као адвокат, пружио тужиоцу – противтуженом услуге одбране у кривичним предметима Ки 9/03 и Ки 47/04, које је тужилац – противтужени само делимично платио.

У конкретном случају, по оцени Врховног касационог суда, другостепени суд је према чињеницама утврђеним у овој правној ствари, донео одлуку о тужбеном захтеву, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Осим тога, тужилац – противтужени није уз ревизију доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужени – противтужилац је противтужбу у овој правној ствари поднео Основном суду у Врању дана 22.02.2013. године, као вредност предмета спора означен је износ од 366.000,00 динара. Поднеском од 11.06.2014. године противтужба је преиначена тако што је противтужбени захтев повећан на износ од 519.000,00 динара. Првостепена пресуда је донета 04.11.2016. године. Другостепена пресуда донета је 20.09.2017. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић